

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/300/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819200519
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slávka Zborovjanová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7819200519.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Slávky Zborovjanovej a sudcov JUDr. Adriany Murínovej a JUDr. Jána Slobodníka, vo veci žalobcu PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava 26, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zast. JUDr. Pavlom Pospěchom, advokátom, Senec, Lichnerova 23, proti žalovanej A. E., H.. XX.XX.XXXX, D. XXX, o zaplatenie 908,31 eur s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6Csp/27/2019-72 zo 6.6.2019 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e I. výrok do sumy 127,17 eur a v prevyšujúcej časti m e n í tak, že žalobu v časti o zaplatenie 150 eur zamietá. V časti príslušenstva mení I. výrok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 277,17 eur od 5.6.2016 do 21.5.2019, zo sumy 262,17 eur od 22.5.2019 do 17.6.2019, zo sumy 247,17 eur od 18.6.2019 do 4.10.2019, zo sumy 232,17 eur od 5.10.2019 do 29.11.2019, zo sumy 217,17 eur od 30.11.2019 do 13.12.2019, zo sumy 202,17 eur od 14.12.2019 do 21.1.2020, zo sumy 187,17 eur od 22.1.2020 do 12.2.2020, zo sumy 172,17 eur od 13.2.2020 do 22.2.2020 a zo sumy 127,17 eur od 23.2.2020 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti príslušenstva žalobu zamietá.

Stranám sporu náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1.Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol, že I. zaväzuje žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 277,17 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 277,17 eur od 5.6.2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a II. stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

2.V odôvodnení rozsudku o.i. uviedol, čoho sa žalobca podanou žalobou domáhal a ako ju skutkovo a právne odôvodnil, že žalovanej bola žaloba spolu s uznesením o procesných poučeníach doručená 25.3.2019, ktorá sa podaním z 3.4.2019 k podanej žalobe vyjadrila tak, že nárok žalobcu v celkom rozsahu neuznáva a z opatrnosti vznesla námietku premlčania.

2.1.Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v prejednávanej veci sa jedná o spotrebiteľský úver, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka, ako aj z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a z úradnej povinnosti pristúpil k preskúmaniu predmetnej zmluvy. Na základe vykonaného dokazovania uzavrel, že žaloba je čiastočne dôvodná tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, a preto jej v tejto časti vyhovel. V prevyšujúcej časti bolo potrebné žalobu zamietnuť z dôvodu nedodržania ustanovení z. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

2.2.Právne vec posúdil citujúc znenie § 100 ods.1,2,3, § 103, § 52 ods.1,3,4, § 53 ods.1 prvej vety, § 53 ods.5, § 54 ods.1,2,3, § 1 ods.2, § 9 ods.1,2,3,4,5,6,7,8,9,10, 11, § 11 ods.1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a

doplnení niektorých zákonov v znení platnom do 31.3.2015, t.j. ku dňu uzavretia Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu.

2.3.Súd sa vysporiadal s námietkou premlčania, ktorú vznesla žalovaná a mal za to, že žalobca preukázal, že žalovanej bol poskytnutý úver vo výške 1 350,00 eur, rovnako ako preukázal, že v Oznámení o zosplatnení úveru zo 17.4.2016 oznámil žalovanej, za akých podmienok nastane mimoriadna splatnosť celého záväzku žalovanej, ktoré jej aj preukázateľne doručil 21.4.2016. Vyhlásením mimoriadnej splatnosti začína plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky pre splátky, ktorých splatnosť ešte nenastala. Ustálenie, kedy došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu má relevanciu vo vzťahu k začiatku plynutia premlčacej doby. Žalovaná vznesla námietku premlčania nedôvodne. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podľa žaloby až 5.6.2016 a to z dôvodu omeškania splátok č. 11, 12, 13. V danom prípade začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky, teda splátky č.13, ktorej zročnosť podľa zmluvy o úvere nastala 1.4.2016, žaloba bola podaná na súde 25.2.2019, t.j. pred uplynutím všeobecnej premlčacej doby, preto bola žaloba bola podaná včas a dôvodne a súd nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný.

2.4.Súd zistil, že zmluva je v rozpore s § 9 ods.1 ako aj s § 9 ods.2 písm. j) zák. o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočností, že žalobca prostredníctvom Adriany Fehérekovej (uvedenej v bode 1 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru) so žalovanou uvedenou v bode 2 spísal žiadosť o poskytnutie úveru v bode 5 a následne žiadosť bola podpísaná žalovanou 9.2.2015. Zo samotného bodu 6 vyplýva, že sa nemá vyplňať, teda v čase uzavretia zmluvy - žiadosti táto časť nebola vyplnená, o čom svedčí aj iný typ písma, kde sú uvedené údaje o schválenom revolvingovom úvere. Z predložených listinných dôkazov žalobcu vyplýva, že žalovanej malo dôjsť oznámenie veriteľa o schválení úveru - zmluva o revolvingovom úvere, ktorá bola doložená v spise. Uvedené oznámenie nie je však podpísané zo strany žalovanej a navyše, žalobca v konaní ani nepreukázal, či toto oznámenie žalovanej aj doručil. Z toho vyplýva, že žalobca so žalovanou neuzavrel písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere tak, ako to má na mysli § 9 ods.1 zák. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko písomná forma bola uvedená len na žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru, pričom schválenie revolvingového úveru s uvedením výšky úveru a všetkých náležitostí týkajúcich sa splátok, úrokov, ročnej percentuálnej miery nákladov, boli uvedené len v oznámení veriteľa, ktoré žalovaná nepodpísala. Takýto spôsob uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy považuje za nekalú prax žalobcu, nakoľko v čase podpisu zmluvy žalovaná nevie, v akej výške a s akými podmienkami jej bude schválený úver, pretože vypisuje len žiadosť o poskytnutie úveru a schválenie úveru mu má byť oznámené následne žalobcom, kde už nemá možnosť ovplyvniť výšku úveru, ani podmienky, za ktorých je úver poskytnutý - výšku úrokov, splátky a podobne. Ďalej poukázal na § 2 písm. g), h) zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý vypočítava, čo predstavujú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe a ktoré spolu so spotrebiteľským úverom predstavujú celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Odplata za Dohodu o poskytnutí služby, ktorá nebola vôbec dohodnutá v Žiadosti o poskytnutie spotrebiteľského úveru revolvingového typu - Zmluvy o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu ale v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, figuruje vo výške 1 457,40 eur, teda 34,70 eur mesačne nebola zahrnutá medzi celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom podľa § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z.z. a nepochybne navyšuje hodnotu celkových nákladov spotrebiteľského úveru a výpočet ročnej percentuálnej miery nákladov. Aj v dôsledku uvedeného žalobca uvádza nepresný zavádzajúci údaj o celkovej výške úveru, nakoľko súčin počtu splátok úveru s výškou mesačnej splátky 81,87 eur vrátane poplatku za poskytnutie úveru vo výške 150,00 eur nezodpovedá sume 2 131,14 eur, ktorá suma v zmluve je uvedená ako celková čiastka, ktorú dlžník musí zaplatiť. S prihliadnutím na uvedené, v zmluve o spotrebiteľskom úvere s poukazom na § 9 ods.1,2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. absentuje kogentná náležitosť, písomná forma zmluvy a celková správne vypočítaná ročná percentuálna miera nákladov, celková správne vypočítaná čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Uvedené má za následok, že úver sa podľa § 11 ods.1 písm. a), b), d) cit. zákona považuje za bezúročný a bez poplatkov.

2.5.Uviedol, že žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ale predmetom konania je vrátenie úveru poskytnutého žalovanej, vo výške 1 350,00 eur, pričom žalovaná uhradila spolu sumu vo výške 1 072,83 eur, preto priznal žalobcovi len plnenie, ktoré žalobca poskytol žalovanej, znížené o uhradené splátky, čo v danom prípade predstavuje 277,17 eur, a v prevyšujúcej časti žalobu v súlade s § 9 ods.1,2 a § 11 ods.1 písm. a), b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka zamietol.

2.6.Žalovaná čiastočne neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, a to, že popiera pravdivosť tabuľky úhrad, ktoré žalobca predložil, ktoré však nijak nešpecifikovala a nedoložila ani žiadne listinné dôkazy

preukazujúce jej tvrdenia. Žalovaná sa navyše ani nezúčastnila pojednávania, kde by mala možnosť svoje tvrdenia preukázať.

2.7. Naopak žalobca svoje „dôkazné bremeno“ uniesol, v časti preukázania poskytnutej sumy, prijatých úhrad od žalovanej ako aj vyhotovenia Oznámenia o zosplatnení úveru a jeho doručenia žalovanej do vlastných rúk. Vychádzajúc z jednotlivých listinných dôkazov predložených žalobcom, konštatoval, že vyčíslenie pohľadávky žalobcu v časti, v ktorej bolo žalobcovi priznané, tak ako je uvedené v petite rozsudku je dôvodné, a preto žalobe v tejto časti vyhovel.

2.8. Pri úrokoch z omeškania dospel k záveru, že uplatnené úroky vo výške 5,00 % ročne nepresahujú zákonom dovolený úrok z omeškania, keďže k prvému dňu omeškania bol v zmysle ustanovenia § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zákonný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne. Súd dospel k záveru, že žalovaná sa dostala do omeškania so splatením celého úveru 5.6.2016, hoci z oznámenia o zosplatnení, vyplýva, že uplynutím 15 dní od doručenia tohto oznámenia, sa stanú splatnými všetky záväzky zo zmluvy. Posledný deň na plnenie bol 23.4.2016. Avšak žalobca si uplatnil úroky z omeškania od 5.6.2016, preto boli tieto priznané od 5.6.2016, v súlade so žalobným návrhom a to zo sumy istiny, na ktorú má žalobca podľa záverov súdu nárok, tak ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

2.9. Výrok o náhrade trov konania sa oprel o § 255 ods.1 CSP v spojení s § 262 ods.1,2 CSP a konštatoval, že úspech žalobcu a úspech žalovanej boli v približne v rovnakej výške, preto súd nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

3. Rozsudok napadla včas podaným odvolaním žalovaná (č.l. 84 - 89) a to v rozsahu voči rozhodnutiu I. a odôvodneniam s nimi spojeným, ktoré odôvodnila tým, že 1. rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 h) CSP], 2. súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam [§ 365 ods.1 písm.f) CSP], 3. súd nadržáva stranu úžerníckemu veriteľovi a jeho vymáhačovi, ktorý nezákonnými postupmi už pripravil o majetok okrem nej aj iných občanov v SR. Navyše má za to, že súd si nepreveroval do dôsledkov finančné údaje od žalobcu, čo sa prejavilo v istej benevolencii súdu o kontrolu jej reálne poskytnutej výšky úveru zo strany žalobcu aj o kontrolu plnení z jej strany. Tvrdí, že žalobca súdu nedokázal ani jeho plnenie jej vo výške 1 500,- eur, ale žalobca v žalobe nepreukázal ani jej plnenia vo výške 1 072,83 eur (ako je to v rozsudku uvedené). Súd sa zrejme mylne domnieva, že ona môže dôkazne preukázať presne tento údaj, nakoľko žalobca z vlastnej iniciatívy viedol a vedie bankový účet v jej prospech len kvôli tomuto úveru a preto má za to, že práve žalobca mal súdu v rámci dokazovania preukázať výpisom z bankového účtu aj čiastku reálne poskytnutých finančných prostriedkov ako aj výšku všetkých jej plnení v prospech žalobcu! Tak by mal úžernický žalobca počas súdneho konania upresniť súdu, že žalovaná strana uhradila v prospech úžernického žalobcu 21.5.2019 čiastku 15,00 eur a 17.6.2019 ďalších 15,00 eur, spolu teda celkom 30,00 eur (viď. dôkaz vo forme kópie poštových podacích lístkov. Ak by bol úžernický žalobca informoval súd o vyššie preukázaných plneniach z jej strany, potom by rozsudok súdu bol na plnenie žalovanej strany v prospech žalobcu 277,17 mínus 30 sa rovná 247,17 eur a prípadne ešte aj menej, ak by sa dôkazmi preukázali vzájomné finančné plnenia sporných strán! Súd sa teda nevysporiadal s jej dôvodmi presne popísanými v jej podrobnom podaní a následných vyjadreniach. Má za to, že sudca aj „rogantní“ právnickí úžernického žalobcu by mali vedieť, že podľa § 11 ods.2 zák. č.129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods.1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods.1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods.1 sa považuje aj porušenie § 7 ods. 19 až 42. Ďalej uviedla, že podľa § 150 ods.1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a že podľa § 8 ods.1 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa obchodná praktika sa považuje za klamlivú, ak zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil, pretože obsahuje nesprávne informácie a je preto nepravdivá, alebo akýmkoľvek spôsobom uvádza do omylu alebo môže uviesť do omylu priemerného spotrebiteľa,... Opakovane uviedla, že finančné zhrnutie preukázaných podstatných nezákonných finančných konaní veriteľa, ktoré majú vplyv na cenu, na spôsob výpočtu ceny a na existenciu osobitnej cenovej výhody v prospech veriteľa. 1. veriteľ jej reálne poskytol nižšiu finančnú istinu, k akej sa veriteľ žalovanému zmluvne zaviazal (viac o tom ďalej v časti A. Odôvodnenie odporu), neposkytol jej reálne 1 500,00 eur ale menej, len 1 350,00 eur! 2.veriteľ

zatajuje pred ňou stav vzájomných plnení istiny, úrokov, pokút, penále, poplatkov a úrokov, spochybnila veriteľom zverejnenú výšku jej plnení v jeho prospech len v čiastke 1 072,83 eur! 3.veriteľ si nárokoval od nej rôzne pokuty a penále a poplatky, z ktorých ona nemá žiadny osôh a ani o ne nežiadala, 4.veriteľ si započítal a zaúčtoval plnenia od nej podľa svojej ľubovôle, bez ohľadu na zákon a v neprospech spotrebiteľa, 5.žalobca nepreukázal súdu ani sumu reálne poskytnutého úveru výpisom z účtu veriteľa, ale nepreukázal súdu ani celkovú sumu jej plnení v prospech žalobcu. Žalobca nepreukázal súdu tie najpodstatnejšie finančné ukazovatele o vzájomných plneniach medzi žalobcom a ňou, 5.1. Má za to, že nakoľko spor je o peniazoch, tak vyjadrenia o vzájomných plneniach musia byť presné!

3.1.Ďalej poukázala na § 8 ods.1 písm.d) zák. č.250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa Klamlivé konanie a klamlivé opomenutie... d) cene alebo k spôsobu výpočtu ceny alebo existencie osobitnej cenovej výhody. Má za to, že inak korektný sudca svojim nedôsledným konaním preukázateľne a možno aj bez svojho zámerného vedomia kryje úžernické praktiky veriteľa. Zdôraznila odvolaciemu súdu, že či sa to prejednávaciemu sudcovi bude páčiť „ale“ nie, tak on vo vyššie uvedených momentoch do istej finančnej miery zanedbal svoje konanie v tomto spore po stránke číselnej aj matematickej a čo je podľa ňu neprijateľné! Ďalej preto trvá na tom, že súd prvej inštancie v tejto právnej veci o.i.: - nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval aj keď na to neboli splnené procesné podmienky a súd bol nesprávne obsadený, konanie zaťažil inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci jedná sa o konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 11C/129/2014), kde o.i. nie je zrejmé, ako v súlade so zásadou rovnosti účastníkov, resp. zásadami vyplývajúcimi z práva na spravodlivé súdne konanie ustálil skutkový stav, keď podstatné skutkové tvrdenia neboli v úplnosti ani len tvrdené, kľúčové prostriedky osvedčenia napr. vo forme listín neboli vôbec navrhnuté a neboli vôbec predložené a zároveň konal o nespôsobilom návrhu i keď ten mal byť odmietnutý, - súd na základe (ne)vykonaných dôkazov (resp. prostriedkov osvedčenia) dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, zároveň zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (s ohľadom na procesný postup súdu, napr. popretie skutkovo právnych tvrdení na uvedený stav a neúplnosť a nepresnosť návrhu bolo povinnosťou súdu vytvoriť žalovanému priestor, v rámci ktorého môže procesne konať a ktorým postupom dôjde k realizácii zaručených základných práv žalovaného, zaručených Ústavou SR a Dohovorom, t.j. právnymi normami z hľadiska právnej sily ústavnoprávneho charakteru, ktoré majú i v prípade tvrdeného konfliktu s obsahom normy obsiahnutej v zákone, s ohľadom na hierarchiu právnych predpisov prednosť), - zopakovala, že vec nesprávne právne posúdil, - a postupom (aj výsledkom) súdu prvej inštancie došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, predovšetkým do zásahu do základného práva v zmysle čl.46 ods.1 Ústavy (základné právo na súdnu ochranu) a v zmysle čl.6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (právo na spravodlivé súdne konanie). Vzhľadom na všetky skutočnosti, ktoré tu sú, je tiež uvedené rozhodnutie nielen v rozpore so zákonom, ale aj v rozpore s konceptom Slovenskej republiky ako materiálneho právneho štátu.

3.2. Citovala znenie čl.2 Základných princípov CSP, § 220 ods.2,3 CSP, čl. 17 Základných princípov CSP, čl.152 ods.4 Ústavy SR a konštatovala, že z povinnosti orgánov vykonávajúcich verejnú moc (t.j. povinnosti konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon -o.i. čl.1 ods.1,2 Ústavy a čl.2 ods.2 Ústavy SR) vyplýva aj zákaz ľubovôle a poukázala na závery vyplývajúce z rozhodnutia Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 47/05, z ktorého tiež citovala. Vo vzťahu k základnému právu (právam) povinného zaručeného o.i.čl.46 ods.1 Ústavy, resp.čl.6 ods.1 Dohovoru, je poukázala závery, ku ktorým dospel Ústavný súd SR, závery, ktorými je súd, v súčasnosti už aj na základe explicitne zakotveného základného princípu v čl.3 ods.1 CSP a v spojitosti s čl.2 ods.2 základných princípov CSP povinný sa riadiť. Jedná sa o nasledujúce rozhodnutia, resp. výklad v nich obsiahnutý: I.ÚS 26/94, I.ÚS 230/03, I.ÚS 335/06, IV.ÚS 252/04, III ÚS 47/05. Uviedla, že kľúčovými požiadavkami práva na spravodlivý proces sú požiadavky: - rovnosti zbraní v konaní, - riadneho vykonania dokazovania (resp. riadneho osvedčenia v konaní), - a riadneho odôvodnenia rozhodnutia. Prípadné vady základného súdneho konania, ako v tomto prípade, majú za následok hmotnoprávnu správnosť/nesprávnosť, resp. vecnú správnosť/nesprávnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom súdnom konaní, pričom takéto konanie súdu predstavuje zásah do práva chráneného čl.46 Ústavy SR resp.čl.6 Dohovoru resp.čl.36 Listiny. Ďalej citovala znenie čl.144 ods.1 Ústavy SR, čl.152 ods.4 Ústavy SR a má za to, že všeobecný súd má dať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov.

3.3.V kontexte prejednávaneho návrhu všetko vyššie uvedené znamená, že bolo povinnosťou súdu sa relevantne vysporiadať so splnením všetkých zákonných predpokladov, čo ale súd doteraz zanedbal a tak je konanie v tejto právnej veci v rozpore s viacerými právnymi normami ako ústavného, tak aj jednoduchého (podústavného) práva. Súd v tejto právnej veci tak preukázateľne postupoval v rozpore so zákonom a tak došlo k zvýhodneniu jednej zo strán sporu a to aj napriek tomu, že sa preukázateľne jedná o spotrebiteľský spor, akých sú tisíce, kde sa vždy posudzujú otázky o neprijateľných zmluvných podmienkach dodávateľov/veriteľov, ale v tejto právnej veci tieto minoritné skutočnosti „prvostupňový“ súd neposudzoval. Pričom „Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL.ÚS 16/95 a II.ÚS 80/99) a opätovne poukázala na konštantnú rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR a závery z nej vyplývajúce: I.ÚS 26/94, I.ÚS 230/03 a má za to, že postupom (aj výsledkom) súdu v tejto právnej veci došlo k zásahu do základných práv garantovaných Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami, predovšetkým do zásahu do základného práva: v zmysle čl.46 ods.1 Ústavy SR (základné právo na súdnu ochranu), v zmysle čl.6 ods.1 Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie), v zmysle čl.20 Ústavy SR a postup (právo na vlastníctvo majetku) a postup súdu prvého stupňa aj predmetné rozhodnutie je rovnako v rozpore aj s ďalšími ústavnými normami (predovšetkým čl.1 ods.1 a 2 Ústavy, čl.2 ods.1 a 2 Ústavy, čl.144 ods.1 Ústavy a čl.152 ods.4 Ústavy). Veriteľ úmyselne, podotkla a zdôraznila, že úmyselne koná a formuluje do svojich vadných zmlúv so spotrebiteľmi (ako aj do tejto, ktorá je súčasťou spisu) neprijateľné zmluvné podmienky v rozpore s platnými právnymi normami a následne nekalými obchodnými praktikami ich cielene a úmyselne presadil aj u nás, v tomto prípade. Je nesporné, že obsah spotrebiteľskej zmluvy spotrebiteľ nemohol ovplyvniť a preukázateľne neboli dojednané individuálne. V nadväznosti na výrazne povýšenecký text vyjadrenia právnikov veriteľa uviedla k úmyselnému konaniu veriteľa, že v prvom rade si treba povedať, že pojem „úmysel“ nie je pojmom civilnoprávnym a žiadny súkromnoprávny predpis ho nedefinuje. Naproti tomu úmysel je pojem typický pre trestné právo a jeho definícia je obsiahnutá v §15 Trestného zákona. §15 Trestného zákona stanovuje, že „trestný čin je spáchaný úmyselne, ak páchatel a) chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom alebo b) vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzročený. V prípade skúmania úmyslu páchatela sa tak vždy musí skúmať vedomostná zložka (či páchatel vedel, že koná protizákonne) a vôľová zložka (či chcel konať protizákonne). Právna teória rozoznáva dve formy úmyselného zavinenie a to úmysel priamy a úmysel nepriamy. Priamy úmysel je definovaný §15 písmeno a) Trestného zákona podľa ktorého páchatel chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Toto ustanovenie teda určuje, že vôľovou zložkou páchatela je „že chcel“ konať protizákonne. Otázka vedomostnej zložky (či aj vedel, že tak bude konať) nie je v uvedenom ustanovení riešená, lebo sa predpokladá, že ak páchatel chce konať protizákonne, musí vedieť že jeho konanie bude protizákonné. No a teraz, keďže ako bolo uvedené, úmysel je pojem trestnoprávny a civilné právo ho nepozná, treba použiť analógiu. Ak chce zodpovedať otázku, či sa veriteľ chcel na úkor svojho klienta, spotrebiteľa, bezdôvodne obohatiť, musí položiť dve otázky: Vedel veriteľ, že sa na úkor dlžníka môže bezdôvodne obohatiť? Chcel sa veriteľ na úkor dlžníka bezdôvodne obohatiť? V tejto otázke treba preukázať, že veriteľ vie o tom, že sa môže bezdôvodne obohatiť na úkor svojho klienta, spotrebiteľa. Túto skutočnosť možno preukázať prinajmenšom dvoma tvrdeniami. Prvým je, že veriteľ je zväčša súčasťou viacerých súdnych sporov a zrejme už prehral súd so spotrebiteľom z dôvodu, že jeho zmluvy sú vadné - v rozpore s Občianskym zákonníkom alebo Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Teda ak veriteľ takýto súd už prehral, čo nie je zložité preukázať, potom nepochybne má vedomosť o tom, že vady zmluvy majú za následok jej neplatnosť a práve neplatnosť právneho úkonu je jedna z foriem, akou môže prísť k bezdôvodnému obohateniu. Pri druhom tvrdení v zásade platí nevyvrátiteľná právna domnienka, že publikáciou právneho predpisu v zbierke zákonov sa s týmto predpisom každý oboznámil - teda známe „neznanosť zákona neospravedlňuje“. Inak povedané, veriteľ vie o tom, čo musí zmluva obsahovať a aké sú následky, ak to neobsahuje. Vie to, lebo to vraví zákon! Žiadna ďalšia argumentácia nie je podstatná. Zákon vraví, že každý pozná zákon a jeho následky, eventuálne následky jeho nedodržania a neexistuje možnosť toto spochybníť alebo dokázať opak. Z týchto dvoch faktov - súdny prax veriteľa a fikcia znalosti právnych predpisov bez ďalšieho dokazujú, že veriteľ vie, resp. musí vedieť, že sa môže na úkor dlžníka bezdôvodne obohatiť.

3.4.Odvolacie dôvody: 1. Okrem formálnych dôvodov podľa § 363, § 365, § 366 CSP má za to, že „prvostupňový“ súd si zjavne neoveril finančné údaje žalobcu o predmete sporu! Na základe toho súd sám od seba neidentifikoval nekalé obchodné praktiky žalobcu! Poukázala na: § 53 ods.1 O. z. 2. Odporovala konanie žalobcu, ktorý jej už zasiahol do jej práv tak, že jej preukázateľne spôsobuje ujmu

finančnú aj majetkovú. 2.1. Súdu zjavne nestačí, že vďaka cielenému podvodnému konaniu žalobcu ju ten pripravuje o jej majetok!!!

3.5.Odvolací návrh pre súd: S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu navrhla súdu aby: 1. Opakovane navrhla súdu v tejto súvislosti vyžiadať si od žalobcu všetky dôkazy o tom, že aké komplexné informácie mal žalobca o nej k dispozícii pri zisťovaní a overovaní schopnosti žalovaného splácať úver. 2. Za nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a pre náležité objasnenie veci žalovaný navrhuje súdu vykonať dôkazy a tak za uvedeným účelom uznesením uložil oprávnenému povinnosť v listinnej podobe predložiť stručné vyčíslenie vzájomných plnení istiny, úrokov aj poplatkov medzi spornými stranami.

3.6.Prosí súd, aby s náležitou odbornou starostlivosťou posúdil predmetnú spornú právnu vec a konanie „prvostupňového“ súdu v časti stanovenia povinnosti platiť žalobcovi stanovil pravidelné mesačné splátky len vo výške 15,- eur mesačne až do splatenia, lebo jej viac jej mzda a finančná a sociálna situácia nevydá a povinnosť platiť viac je pre ňu likvidačná, rovnako ako aj v časti povinnosti platiť trovy konania, lebo platiť akékoľvek trovy konania úžerníckemu žalobcovi je pre ňu likvidačné. Súčasne odmieta platiť akékoľvek náhrady trov konania nemorálnej protistrane a obracia sa na prvostupňový súd v súlade s platným znením CSP podľa § 262 ods.1 s použitím § 257 CSP so žiadosťou o zabezpečenie nepripustenia jej povinnosti platiť akékoľvek súdne trovy úžerníckej protistrane !!! S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu navrhla súdu a domáha sa v súlade s platným znením Civilného sporového poriadku so žiadosťou o zabezpečenie zrušenia jej povinnosti platiť akékoľvek súdne poplatky a trovy konania!!!

3.7.K rozhodovaniu o trovách konania je podstatné, že podľa dôvodovej správy k CSP je „účelom ustanovenia § 257 CSP umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného absolučného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kayuistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Jednou zo skupín prípadov, v ktorých aplikácia tohto ustanovenia prichádza do úvahy, sú prípady charakteristické sociálnym aspektom, ktorý vystupuje do popredia vtedy keď povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch súd zohľadňuje osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery strán sporu, prihliada na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane alebo o nepriznaní čiastočnom, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (citované z uznesenia Ústavného súdu SR z 8.12.2011, sp.zn. II. ÚS 563/2011-14).“ Podľa predkladateľa zákona CSP „rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania podľa § 257 CSP sa nesmie javiť ako neprímeraná tvrdosť voči subjektom konania a nesmie odporovať dobrým mravom.“ Judikatúra tiež konštatovala, že ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Napríklad podľa Uznesenia Najvyššieho súdu SR z 18.01.2012, sp.zn. 6 M Cdo 5/2011. Žiada súd o doručenie akéhokoľvek vyjadrenia alebo podania týkajúceho sa k tejto právnej veci za účelom oboznámenia sa s ním a predloženie prípadného vyjadrenia k nemu, a to ešte pred rozhodnutím o samotnej veci. Na záver dala do pozornosti, že pre nedostatky v právnom poriadku Slovenskej republiky nie je ako spotrebiteľ povinná strpieť procesné chyby sudcov, právnikov, ochrancov úžerníkov a preto zdôraznila, že má právo na spravodlivé prejednanie veci na príslušnom súde Slovenskej republiky a na spravodlivé rozhodnutie vo veci v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a ujinným právom.

4.Žalovaná v priebehu odvolacieho konania doručila ďalšie vyjadrenie, v ktorom v podstate len zopakovala svoje tvrdenia z odvolania.

4.1.K vyjadreniu pripojila fotokópie poštových poukážok z 12.2.2020 o úhrade sumy 15 eur, 21.1.2020 o úhrade sumy 15 eur, zrejme 22.2.2020 (z kópie nie je možné zistiť presný dátum) o úhrade sumy 45 eur, 29.11.2019 o úhrade sumy 15 eur, 4.10.2019 o úhrade sumy 15 eur a zrejme 13.12.2019 o úhrade sumy 15 eur (z kópie nie je možné zistiť presný dátum).

5.Vyjadrenie žalovanej spolu pripojenými kópiami poštových poukážok odvolací súd doručil žalobcovi prostredníctvom právneho zástupcu, ktorý sa k platbám žalovanej nevyjadril.

6.Odvolací súd po nariadenom pojednávaní (§ 385 ods.1 CSP - Na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje

dôležitý verejný záujem.) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods.1,2 CSP a I. výrok čo do sumy 127,17 eur potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP a v prevyšujúcej časti zistil, že nie sú splnené podmienky na potvrdenie (§ 387 ods.1 CSP) rozsudku, ani na jeho zrušenie (§ 389 ods.1 CSP), preto ho, podľa § 388 CSP, zmenil tak, že žalobu v časti o zaplatenie 150 eur zamietol, v časti príslušenstva zmenil I. výrok tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 277,17 eur od 5.6.2016 do 21.5.2019, zo sumy 262,17 eur od 22.5.2019 do 17.6.2019, zo sumy 247,17 eur od 18.6.2019 do 4.10.2019, zo sumy 232,17 eur od 5.10.2019 do 29.11.2019, zo sumy 217,17 eur od 30.11.2019 do 13.12.2019, zo sumy 202,17 eur od 14.12.2019 do 21.1.2020, zo sumy 187,17 eur od 22.1.2020 do 12.2.2020, zo sumy 172,17 eur od 13.2.2020 do 22.2.2020 a zo sumy 127,17 eur od 23.2.2020 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti príslušenstva žalobu zamietol.

7.Z obsahu odvolania vyplynul odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. c) CSP, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Ústavná požiadavka na nezávislý a nestranný súd sa zabezpečuje buď namietnutím zo strany sudcu alebo zo strany účastníka v zmysle § 49 ods.1,2 CSP.

7.1.Zo spisu nevyplýva, aby námietku zaujatosti vzniesol zákonný sudca alebo niektorá zo strán sporu. Rovnako žalovaná ani v odvolaní žiadne dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca vylúčený neuvádza.

7.2.Odvolací súd nezistil žiadne dôvody, prečo by mal byť nesprávne obsadený súd, keďže vo veci rozhodovala sudkyňa občianskoprávneho úseku, ktorej vec bola pridelená v súlade s rozvrhom práce, náhodným výberom (č. I. 25). Uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

8.Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. b) CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), spočíva v tom, že nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé.

9.Obsah práva na spravodlivý proces (right to fair trial) je pomerne široký (právo na prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie veci v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo vyporiadať sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia). Medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým (o. i.) aj právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu a právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

9.1.Žalovaná uplatnený odvolací dôvod vidí v tom, že súd sa opomenul vysporiadať s relevantnými skutočnosťami a tak je konanie v rozpore so zákonom a viacerými právnymi normami, ústavného a podústavného práva a namieta, že súd neposudzoval neprijateľné zmluvné podmienky.

9.2.Námietka žalovanej je nedôvodná, lebo súd nielenže posudzoval neprijateľné zmluvné podmienky ale svoje závery aj jasne a správne vyhodnotil.

10.Žalovanou uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, predstavuje vady konania, ktoré nie sú subsumované pod ostatné odvolacie dôvody avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť (§ 160), postihujú chybný postup súdu prvej inštancie pri dokazovaní, nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania), chybné poučovanie účastníkov a ďalšie nedostatky v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú samy o sebe (bez ďalšieho), ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vada konania, ktorá môže mať vplyv na správnosť rozhodnutia, v konkrétnom prípade nemusí mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie a odvolací súd tu posudzuje otázku, či by obsah výroku rozhodnutia bol iný, keby k vade konania nedošlo. Typickou vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci je také porušenie práv účastníka konania, v dôsledku ktorého mu bola odňatá možnosť konať pred súdom [napr. nedostatok vyznenia účastníka o pojednávaní súdu (vrátane oneskoreného predvolania či vyznenia), v dôsledku ktorého bol účastník vylúčený z prednesu, z práva vyjadriť sa k dokazovaniu a p., neposkytnutie odvolateľovi poučenia o povinnosti tvrdenia (§ 157 ods.2 CSP) ale aj § 171 ods.1 CSP alebo poučenia o dôkaznej povinnosti (§ 132 ods.1 CSP), aj keď to bolo podľa stavu konania potrebné, rozhodnutie o veci bez nariadenia pojednávania

(§ 177 ods.2 CSP), i keď pre to neboli splnené podmienky], nesprávne posudzovanie procesných otázok v priebehu konania (ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania). Vadnosť konania môže účastník preukazovať nielen na základe skutkového a dôkazného stavu, ktorý tu bol v konaní pred súdom, ale tiež s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli pred súdom uplatnené. Vadou konania (dôkazného) je i okolnosť, že pri vykonávaní dokazovania nebolo postupované v súlade s príslušnými ust. CSP, napr. osoba, ktorá mala byť vyslúchaná ako svedok, bola vyslúchnutá ako účastník konania, svedok nebol o svojich povinnostiach riadne poučený, listinný dôkaz bol vykonaný v rozpore s § 204 CSP a p..

10.1.Žalovaná v podanom odvolaní žiadnu vadu, ktorú by bolo možné subsumovať pod uplatnený odvolací dôvod neuvádza, preto uplatnený odvolací dôvod nie je daný.

11.Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191-§ 194 CSP.

11.1.Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas konania najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplývala, resp. vyšla počas konania najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 - § 194 CSP.

12.Žalovaná uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12.1.Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

13.Odvolací dôvod podľa § 366 CSP spočíva v tom, že prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť

len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

14. Podľa § 373 ods.4 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu. Opravný prostriedok s právom novôt povoľuje subjektu prednášať nové skutočnosti a dôkazy. Uvedené znamená, že odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa týkajú procesných podmienok, vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené ako reštriktívne vnímaná výnimka z pravidla, že v odvolacom konaní spravidla nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie.

15. Z obsahu odvolania je zrejmé, že žalovaná po vyhlásení rozsudku zaplatila 21.5.2019 sumu 15 eur a 17.6.2019 sumu 15 eur a sumu 120 eur (bod 4.1.), spolu 150 eur. Vzhľadom na to, že ide o novú skutočnosť, ktorú žalovaná bez svojej viny nemohla použiť v pôvodnom konaní odvolací súd na ňu prihliadal.

15.1. Žalobca aj napriek výzve sa k vykonaným úhradám nevyjadril.

15.2. Preto odvolací súd potvrdil napadnutý výrok do sumy 127,17 eur a v prevyšujúcej časti zmenil tak, že žalobu v časti 150,- eur zamietol.

16. O príslušenstve pohľadávky odvolací súd rozhodol podľa § 517 ods.1,2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.

16.1. Podľa § 517 ods.1 prvá veta OZ dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní.

16.2. Podľa § 517 ods.2 OZ ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

16.3. Podľa nar. vl. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka § 3 výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

16.4. Omeškanie dlžníka má zo zákona za následok zmenu práv veriteľa a povinností dlžníka, resp. ich doplnenie novými právami a povinnosťami. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, veriteľ má právo požadovať úroky z omeškania, pokiaľ nie je ustanovená povinnosť zaplatiť poplatok z omeškania. Pokiaľ ide o výšku úrokov a poplatku z omeškania, Občiansky zákonník odkazuje na vykonávací predpis, ktorým je nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Úroky z omeškania sa platia až do zániku pohľadávky splnením (§ 559).

16.5. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, neumožňuje meniť výšku úrokov z omeškania v súvislosti so zmenami v určení základnej úrokovvej sadzby, ku ktorým došlo po prvom dni omeškania s plnením peňažného dlhu. Dlžník sa dostane do omeškania vtedy, ak svoj dlh nesplní riadne (t.j. nesplní všetky náležitosti ustanovené o predmete, spôsobe, mieste splnenia toho, kto mal splniť alebo komu sa malo plniť a pod.) a ak dlh nesplní včas (v určenom čase) (R 6/2007).

16.6. Úroky z omeškania boli žalobcom uplatnené vo výške 5,00 % ročne, ktoré nepresahujú zákonom dovolený úrok z omeškania, keďže k prvému dňu omeškania bol v zmysle ustanovenia § 517 ods.2 OZ v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. zákonný úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne. Žalovaná sa dostala do omeškania so splatením celého úveru 24.4.2016 avšak žalobca žiadal priznať úrok z omeškania až od 5.6.2016. Úrok z omeškania, ktorý bol platný k prvému dňu omeškania (§ 3 nar. vl. 87/1995 Z. z.) 5,00% je platný po celú dobu omeškania žalovaných, bez ohľadu na jeho prípadnú zmenu až do úplného zaplatenia dlhu.

16.7. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná bola v omeškaní s platením dlhovanej sumy je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 277,17 eur od 5.6.2016 do 21.5.2019, zo sumy 262,17 eur od 22.5.2019 do 17.6.2019, zo sumy 247,17 eur od 18.6.2019 do 4.10.2019, zo sumy 232,17 eur od 5.10.2019 do 29.11.2019, zo sumy 217,17 eur od 30.11.2019 do 13.12.2019, zo sumy 202,17 eur od 14.12.2019 do 21.1.2020, zo sumy 187,17 eur od 22.1.2020 do

12.2.2020, zo sumy 172,17 eur od 13.2.2020 do 22.2.2020 a zo sumy 127,17 eur od 23.2.2020 do zaplataenia a v prevyšujúcej časti príslušenstva žalobu zamietol.

17.K ostatným námietkam uplatneným v odvolaní, odvolací súd uvádza, že súd správne posúdil, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bezpoplatkov. Z uvedeného dôvodu správne uzavrel, že žalovaná je povinná vrátiť žalobcovi len tú sumu, ktorú jej požičal, t.j. 1 350,00 eur, pričom žalovaná uhradila spolu sumu vo výške 1 072,83 eur (platby realizované pred podaním žaloby) a platby realizované po podaní žaloby 150 eur, preto priznal žalobcovi len plnenie, znížené o uhradené splátky, čo v danom prípade predstavuje 127,17 eur (1 350 - 1072,83 - 150).

17.1.Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že žalovaná nie je povinná platiť žiaden zmluvne dohodnutý úrok (17,68% ročne) ani žiadne poplatky, ktoré zo zmluvy vyplynuli. Povinnosť zaplatiť úrok z omeškania vyplýva zo zákona, keďže žalovaná riadne a včas požičanú sumu nevrátila. Z podaného odvolania možno dôvodíť, že žalovaná nerozlišuje medzi zmluvným úrokom dohodnutým v zmluve a zákonným úrokom z omeškania stanoveným zákonom.

17.2.Rovnako nedôvodná je námietka žalovanej, že súd nevykonal náležité dokazovanie, že nezistil od žalobcu, aké platby žalovaná realizovala, lebo tieto vyplývajú z dôkazu založeného na č. l. 14-15 a odvolací súd prihliadol na platby vykonané žalovanou v priebehu konania.

17.3.Námietka žalovanej vo vzťahu k trovám konania je absolútne nedôvodná, lebo náhrada trov konania nebola priznaná žiadnej strane a súd toto rozhodnutie riadne a správne odôvodnil.

18.Rozsudok, v zamietavej časti, nebol odvolaním napadnutý, preto tento výrok nadobudol právoplatnosť (§ 227 ods.1 CSP), a nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

19.Výrok o náhrade trov konania sa opiera o § 396 ods.1 CSP, podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

19.1.Podľa § 396 ods.2 CSP ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19.2.Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

19.3.Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

19.4.V prejednávanej veci úspech žalobcu a úspech žalovanej boli v približne v rovnakej výške, preto súd nepriznal právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

20.Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).